

© 2019 Laura Nureldin

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cățile Arven: un trademark

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic:

The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NURELDIN, LAURA

Demoni. Vol. 2: Foc / Laura Nureldin. - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-215-6

821.135.1

Tipărit în România

LAURA NURELDIN

DEMONI II — FOC —

TEEN FICTION
HERG BENET

2019

PROLOG

— Ce-a fost asta?

Femeia se ridică în pat în capul oaselor și își strânse soțul de umăr. Bărbatul se întoarse și mormăi în somn, dar nu se trezi.

— Steve! Cred că a intrat cineva în casă! șopti ea și începu să-l zgâlțâie ca să-l trezească.

— Ha?

Pe jumătate încă adormit, se ridică greoi în coate și clipi de câteva ori ca să-și alunge somnul. Ce voia de la el? *A intrat cineva în casă?* Probabil că visase urât.

— Culcă-te la loc, Syl, bombăni el. Cred că iar a venit pisica vecinilor. O să le zic eu vreo două despre dracul ăla împielit care tot dă rămă tomberoanele. Parcă nu i-ar da niciodată de mâncă...

Se opri la jumătatea propoziției. De data asta auzise și el. O bufnitură. Și nu părea să fie tomberonul.

Sylvia se uită la Steve cu ochii măriți de groază. Acum se trezise și el de-a binelea.

Pistolul. Trebuie să ajung la pistol. Fir-ar să fie, de ce oi fi ascultat-o eu când mi-a zis să nu-l mai țin în sertarul de la noptieră? Dacă ăla care ne-a intrat în casă l-a luat deja?

— Stai aici, îi spuse el și dădu să se ridice din pat, dar când picioarele lui atinseră podeaua, se dezechilibra și căzu înapoi.

— Cutremur! strigă femeia și se aruncă pe jos, lângă pat.

Acolo era în siguranță; după ani întregi petrecuți în California și nenumărate cutremure, știa bine ce avea de făcut.

Steve reuși să ajungă lângă ea înainte de următoarea bufnitură. Numai că nu pământul se mișca; era ca și cum cineva – sau ceva – tropăia pe podeaua dormitorului lor. Care podea devenea tot mai fierbinte. Foarte fierbinte. Prea fierbinte ca să se poată sta pe ea.

— Syl, ridică-te.

— Ce?! Dar, dacă e cutremur...

— Nu contează, tu nu simți în ce hal frige podeaua?

— Nu... Nu știu...

— Ridică-te odată! reuși el să mai spună, înainte ca dușumeaua de lemn a dormitorului să devină incandescentă.

Ce dracu' e asta? Parcă ar fi jocul ăla pe care-l jucam când eram mici, „Pe jos e lavă“. Doar că era doar

un nenorocit de joc în care trebuia să traversăm o încăpere fără să atingem podeaua. ăsta nu e joc, se gândi el. Își ridică soția în brațe și o puse înapoi în pat.

Urletul ei îl trezi la realitate: așternutul, așternutul în care dormiseră până mai adineauri, înainte de tot balamucul ăsta, era fierbinte ca smoala iadului. Atunci văzu: pe jos chiar părea să fie lavă. Lemnul se transformase în cărbuni încinși, iar cearșaful de bumbac ardea și el.

— Sylvia, trebuie să ieșim de aici. Acum! strigă el.

O apucă de mână și o târi de-a lungul dușumelei arzânde până în holul care ducea la scară. Dar încremeni: totul era în flăcări.

Baia, își spuse. În baie n-are ce să ia foc. Și avem și apă acolo.

Fără să-i mai pese de tălpile lor care deja se umpluseră de bășici, o trase pe Sylvia în baia dormitorului, dar flăcările furioase o mistuiau și pe aceea.

— Steve!

Sylvia tușea din pricina fumului și plângea în hohote disperate, pe deplin conștientă că el nu mai avea ce să facă. De fapt, nimeni nu mai avea ce să facă.

— Te iubesc, mai reuși el să îngame, înainte să cadă într-un binevenit leșin.

— Și eu te iubesc, fură ultimele cuvinte pe care Steve le auzi când focul furios se transformă într-un întuneric care-i cuprinse pe amândoi.

CAPITOLUL 1

Funcționara de la bancă îi dăruie Lisei un zâmbet prietenos și continuă să tasteze rapid la computer. Fata asta avea ceva care părea să o deosebească de cei mai mulți puști de vârsta ei. Femeia văzuse destui tineri de optsprezece ani care veneau la bancă să-și deschidă conturi și păseau spre biroul ei ca și cum ar fi fost stăpânii lumii. Puștoaica asta, Lisa Whelan, părea o fire puternică, sigură pe ea, dar nu răzgâiată și în niciun caz arogantă.

— Bun, domnișoară Whelan, cam asta ar fi. Îmi mai trebuie doar semnătura dumitale aici, pe tabletă, ca să o putem adăuga la restul datelor și ai scăpat.

Lisa îi întoarce zâmbetul și luă stiloul electronic; dar îl scapă din mână când un foc de armă zgudui clădirea băncii.

— Toată lumea jos, tăceți din gură și nimeni nu pățește nimic! Faceți ce vă spun!

Femeia se lăsă pe vine, sub birou, și încercă să

ajungă pe furiș la butonul de panică, în vreme ce Lisa se așează încet pe podea, încercând să tragă cu ochiul spre intrus.

Nu trebui să se străduiască prea mult: bărbatul cu fața acoperită de o mască de ski – *ce clișeu* – venea drept spre ea. De fapt, nu spre ea; funcționara era cea care îi atrăsese hoțului atenția.

— Nici nu te gândi să atingi butonul ăla, că-ți zbor creierii. Treci aici, lângă ceilalți.

Îngrozită, femeia ieși în patru labe de după birou, dând din cap disperată, cu obrazii brăzdați de lacrimi înnegrite de rimel.

Lisa îl căută din priviri pe paznic; e drept, Banca *Open Shore* din San Soledad era micuță și singurul paznic era un domn în vârstă, un pensionar cumsecade. Aici nu se întâmpla niciodată ceva rău, așa că nu era nevoie să angajeze vreun malac plin de mușchi. Numai că domnul în vârstă, pensionarul cumsecade nu prea avea ce să facă în cazul unui jaf armat ca acela care tocmai se desfășura; Lisa spera doar că hoțul nu-i făcuse nimic. În cele din urmă îl reperă lângă ușă, speriat de moarte, cu bandă adezivă lipită pe gură și cu mâinile legate la spate.

Bietul de el nici n-a știut ce l-a lovit, probabil că hoțul l-a rezolvat cât ai zice „pește“.

— Exact așa a fost.

— Ah. Yad. Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Da. N-am vrut să aștept în mașină. Chiar e foarte cald, să știi.

— Lasă vrăjeala, că nu ești vreun cățeluș care riscă să facă șoc termic.

— Asta, cu siguranță nu.

— Și, oricum, nu ești tu Stăpânul cazanului cu smoală? Abia aia înseamnă cald, nu crezi?

— Ha. Ha. Te ocupi sau mă ocup? Știi că trebuie să ajungem la timp acolo.

— Ei, atunci dă-mi voie, rogu-te.

— Cu mare plăcere.

Lisa își dresese glasul, apoi i se adresă bărbatului înarmat care tocmai împingea un alt funcționar spre safe:

— Scuzați-mă, domnule.

Acesta întoarse imediat capul, surprins de vocea calmă și tânără care îi vorbea:

— Credeam că v-am zis să tăceți din gură!

— Da, dar cred că aveți o problemă cu pistolul. Ziceam doar să fiți atent, să nu se-ntâmples vreun accident, nu?

— Cu pistolul? Ce dracu' vrei să...

Când spuse asta, instinctul îl făcu să-și coboare privirea spre arma pe care o și întoarse puțin spre el. Numai un pic. De ajuns ca să se împuște în brațul stâng cu pistolul care se descărcase de unul singur.

Ei, nu chiar de unul singur.

Bărbatul scăpă arma din mână și căzu la podea, urlând de durere.

Cu o răsucire scurtă a mâinii, Lisa aruncă pistolul departe de hoț, în vreme ce oamenii care-și veniseră în fire se apucară să sune la Urgențe, așa că un întreg cor de voci cerea intervenția imediată a poliției.

— În regulă, micuț. Cred că ne-am cam terminat treburile pe aici.

— Nu prea le-am terminat, că tot trebuie să-mi las semnătura, dar presupun că banca o să fie închisă până mâine.

Yadiel râse și se materializă lângă ușă, foarte relaxat, îmbrăcat în jeanși și o cămașă albă de in cu mânecile suflecate. Ținuta la care se adăuga părul brunet și pielea măslinie îl făcea al naibii de arătos.

— Asta a fost cam egoist din partea ta, îi șopti Lisei la ureche.

— Ce? Faptul că am salvat pe toată lumea de aici și că l-am făcut pe nemernicul ăla să se împuște în braț ca un dobitoc ce e? mormăi fata. Na, acu', că zici...

— Nu, faptul că te-ai enervat pentru că n-ai reușit să-ți deschizi contul ăla.

— Mda. Fix eu sunt aia, Mica Egoistă. Dacă tot e vorba pe-așa, propun să ne cărăm de aici înainte

să vină poliția și să-nceapă să interogheze martorii, inclusiv pe mine. Ar dura cam mult.

Yadiel încuviință și profitară de agitație ca să dispară și să se materializeze după câteva clipe în mașină.

Lisa îi zâmbi demonului de la volan, care îi răspunse făcându-i cu ochiul.

— Hai. Trebuie s-o luăm pe Annie de la aeroport.

— Cum să nu, conită. Cum ziceți, așa fac, spuse Yadiel cu un accent sudist exagerat care o făcu să râdă.

Pe drum, fata se gândi la cum trecuseră ultimii doi ani. La tot ce se schimbase între timp, inclusiv ea. Mai ales ea. Adolescența plină de temeri și de îndoieli devenise o ființă cu voință de fier, perfect conștientă de valoarea ei, puternică. O adevărată *vrăjitoare*. Și chiar mai mult de-atât.

Fata pe care băieții păreau să nu o vadă aproape niciodată devenise partenera unei ființe supranaturale, atemporale, a unui *demon*.

Vrăjitoarea și un drac

Stau într-un copac...

Râse singură de poezioara copilăroasă pe care o inventase atunci, pe loc.

Iar Annie... Păi, Annie, mătușa care o crescuse pe Lisa după moartea violentă și timpurie a părinților ei și care aproape că o luase razna când

realizase că Lisa era *altfel* într-un mod mult mai înspăimântător decât „altfelul“ celor mai mulți adolescenți, Annie acceptase faptul că nepoata ei chiar era *altfel*. Că devenise *altfel*. Că în Lisa zăcea ceva, o forță care era dincolo de puterea ei de înțelegere. Annie înțelesese și că străinul care începuse să caute compania Lisei făcea parte din asta. Femeii nu-i fusese ușor – Lisa știa asta prea bine, mai ales că aruncase o privire în gândurile lui Annie ca să se asigure că mătușa ei nu e pe cale să înnebunească – dar newyorkeza cea rațională acceptase, în cele din urmă, că într-adevăr existau lucruri pe care mintea ei pur și simplu nu le putea explica. Așa cum ar fi, de pildă, prezența nevăzută a răposatei ei mame în livingul casei lor din San Soledad, o fantomă care-i spusese că Lisa are o cale anume de urmat și că trebuie s-o lase, fără teamă, să facă ceea ce are de făcut. Că Lisa are parte de o formă de protecție foarte puternică și specială. Că trebuie să-i ofere libertate. Să lase lucrurile să curgă.

Așa făcuse.

Mai mult, înțelesese și că bărbatul ăsta ciudat pe nume Yadiel – Yadiel DeSanto, așa i se prezentase, dar icnetul de răs al Lisei o făcuse pe Annie să se îndoiască de veridicitatea aceluia nume – e o parte importantă din acea cale.